

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งลาโอติเซีย - หมายเลขสิบแปด

Jeff Pippenger
2025-12-25

หมายเลขสิบแปด

เรากำลังพิจารณาพันธสัญญาของอับราม และยังมีได้กล่าวถึงองค์ประกอบแห่งคำพยากรณ์ของอับรามที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับข้อเปิดแรก ๆ ของพระธรรมโยเอล คำพยากรณ์ของอับรามเรื่องการเป็นทาสอยู่ 400 ปี ประกอบกับ 430 ปีของเปาโล ก่อให้เกิดโครงสร้างเชิงพยากรณ์ที่สอดคล้องกับ 1290 ปีแห่งดาเนียล 12:11 คำพยากรณ์ 1290 ปีในข้อสิบเอ็ดนั้น เป็นช่วงเวลาเชิงพยากรณ์โอเมกาของแนวเส้น 430 ปีของอับรามและเปาโล ความจริงนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของสิ่งที่ถูกคัดลอกในวาระสุดท้าย ซึ่งแยกผู้มีปัญญาออกจากคนอธรรม

สัมพันธ์กับคำพยากรณ์โอเมกาแห่ง 430 ปีนั้น มีสัญลักษณ์ของ "สี่ชั่วอายุคน" ซึ่งชี้ไปยังช่วงเวลาแห่งการทดลองของชนชาติที่กักขังประชากรที่ทรงเลือกสรรของพระเจ้าไว้ในความเป็นทาส สำหรับโมเสส ชนชาตินั้นคืออียิปต์; สำหรับชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ผู้ขับร้องบทเพลงของโมเสส ชนชาตินั้นคือประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ สหรัฐอเมริกา ซึ่งในวิวรรณ์บทที่สิบสามถูกแทนด้วย "สัตว์ร้ายจากแผ่นดิน" เริ่มต้นดูลูกแกะและลงท้ายด้วยการพูดอย่างพยานาค โยเซฟ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระเมสโปดก เป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งสันติสุขสัมพัทธ์ในอียิปต์ จนกระทั่งมีฟาโรห์องค์ใหม่และการเป็นทาสก็ได้เริ่มต้นขึ้น ดังนั้น ชนชาติที่ถูกพิพากษาในชั่วอายุคนที่สี่ ซึ่งสำหรับโมเสสนั้นคืออียิปต์ ก็คือสหรัฐอเมริกา คนที่เหลืออยู่ถูกพิพากษา ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ตามแบบอย่างที่เราได้เห็นไว้โดยภัยพิบัติทั้งหลายซึ่งถึงจุดสุดยอดสำหรับชาวฮีบรูด้วยโลหิตบนวงกบประตูของพวกเขา และหลังจากนั้นกับชนชาติอียิปต์ที่ทะเลแดง โยเซฟและโมเสสเป็นตัวแทนของฟาโรห์ที่ดีและฟาโรห์ที่ชั่ว ซึ่งสำหรับสหรัฐอเมริกานั้น คือในตอนแรกเป็นลูกแกะ และต่อมาเป็นพยานาค

คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาในชั่วอายุที่สี่ของอับรามได้รวมเอาความจริงที่ว่า การสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองนั้นเป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปไว้ด้วย เพราะภายในความสำเร็จแห่งคำพยากรณ์ของอับราม ในสมัยของโมเสสนั้น ไม่เพียงเวลาทดลองของอียิปต์จะสิ้นสุดลงเท่านั้น แต่ยังคงมีเวลาเหลืออยู่สำหรับชาวอโมไรต์ที่จะทำให้ภัยแห่งเวลาทดลองของตนเต็ม—ภายหลังจากที่อียิปต์ได้ทำให้ภัยของตนเต็มแล้ว ทะเลแดงสำหรับอียิปต์คือกฎหมายวันอาทิตย์สำหรับสหรัฐอเมริกา และจากนั้น "ทุกประเทศอื่นบนพื้นพิภพ" จะ "ดำเนินตามแบบอย่าง" ของสหรัฐอเมริกา ดังที่มีตัวแทนไว้โดยชาวอโมไรต์ภายหลังการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลองของอียิปต์

ชนชาติอโมไรต์เป็นหนึ่งในสิบชนชาติที่ใช้ระบุโลกตั้งแต่แม่น้ำแห่งอียิปต์ถึงแม่น้ำแห่งบาบิโลน ในพันธสัญญาของอับราม และฉะนั้นชนชาติอโมไรต์จึงเป็นตัวแทนของบรรดาประชาชาติทั้งหลายของโลก ซึ่งปิดช่วงเวลาแห่งการพิพากษาเฉพาะของตนในฐานะประชาชาติ ภายหลังจากการออกกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ชนชาติอโมไรต์เป็นสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์ของการพิพากษาที่ปิดลงเหนือโลก และสิ่งนี้เกิดขึ้นในชั่วอายุที่สามและที่สี่ ทะเลแดงเป็นสัญลักษณ์ของการปิดช่วงเวลาแห่งการพิพากษาสำหรับสหรัฐอเมริกา

และชนชาติอาโมไรต์เป็นตัวแทนของบรรดาประชาชาติทั้งหลายที่ค่อย ๆ ปิดช่วงเวลาแห่งการพิพากษาของตน จนกว่าช่วงเวลาแห่งการพิพากษาของมนุษย์จะปิดลง ดังนั้น
ชนชาติอาโมไรต์จึงเป็นสัญลักษณ์ของช่วงเวลาแห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ที่ทะเลแดง
จนถึงการช่วยกู้โดยลมทิศตะวันออก เมื่อหนทางแห่งการช่วยกู้ถูกเปิดออกแก่ประชากรของพระเจ้า

แต่คำพยากรณ์ของอับรามมิได้กล่าวถึงเพียงชนชาติรุ่นที่สี่ในแง่ของสหรัฐอเมริกาในฐานะอียิปต์ และโลกในฐานะชาวอาโมไรต์เท่านั้น หากที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ
คำพยากรณ์นี้กำหนดให้ชนชาติรุ่นที่สี่ของประชากรของพระเจ้าผู้ข้ามทะเลแดงเป็น “ชนชาติรุ่นที่สี่” ด้วย
เมื่อเราได้ขุดค้นขึ้นมาเท่าที่เราสามารถขุดค้นได้จากความเข้าใจเรื่อง “สี่ชั่วอายุคน”
ในก้าวแรกจากสามก้าวของอับรามแล้ว เราจะพิจารณาก้าวที่สองและก้าวที่สามของพันธสัญญาของอับราฮัม
ก้าวที่สองคือบทที่สิบเจ็ด และก้าวที่สามก็คือ—บทที่ยี่สิบสอง.

ในดาเนียลบทที่สิบสอง มีการระบุช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ไว้สามช่วง
และทั้งหมดนั้นล้วนเป็นเวลาเชิงพยากรณ์ที่สิ้นสุดลงในปี 1844 ช่วงเวลาทั้งสามนั้นถูกเปิดผนึกในวาระสุดท้าย
และช่วงเวลาทั้งสามนั้นเป็นตัวแทนของความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นซึ่งบังเกิดแก่ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย
พระคริสต์ในฐานะชายผู้สวมผ้าป่าน ได้ทรงแสดงช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ช่วงแรกในข้อ 7 และโดยการนั้น
พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองสอดคล้องกับทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบ ผู้ซึ่งมิได้ยืนอยู่บนน้ำ
หากแต่ยืนอยู่บนแผ่นดินและทะเล

ทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่เหนือทะเลและเหนือแผ่นดิน ได้ยกมือขึ้นสู่อิสราเอล
และได้ปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์นี้รันดร์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ใต้นั้น แผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวงที่อยู่ใต้นั้น
และทะเลกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ใต้นั้น ว่าจะไม่มีเวลาอีกต่อไป วิวรณ์ 10:5, 6

ในข้อเจ็ดของบทที่สิบสอง

ชายหนุ่มผ้าป่านก็กระทำสัตย์ปฏิญาณโดยองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ด้วยเช่นกัน

และข้าพเจ้าได้ยินชายผู้สวมผ้าป่าน ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น
เมื่อเขายกมือขวาและมือซ้ายของเขาขึ้นสู่อิสราเอล และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า
จะเป็นอยู่ชั่ววาระหนึ่ง วาระทั้งหลาย และครึ่งวาระ;
และเมื่อเขาได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้น
ดาเนียล 12:7

เราได้รับแจ้งโดยการเฉลียวใจว่า แนวคำพยากรณ์เดียวกันซึ่งปรากฏอยู่ในพระธรรมดาเนียลนั้น
ได้ถูกนำขึ้นมากล่าวต่อในพระธรรมวิวรณ์ และความเข้าใจของชาวมิลเลอไรต์ก็คือ
คำพรรณนาทั้งสองนี้เป็นข้อพระคัมภีร์คู่ขนานกันของพระคริสต์
พระคริสต์ในฐานะทูตสวรรค์ผู้ถือหนังสือเล่มเล็ก
ทรงชี้ให้เห็นถึงจุดสิ้นสุดของการประยุกต์ใช้เวลาเชิงพยากรณ์ในปี 1844 ในพระธรรมวิวรณ์
และพระคริสต์ในฐานะบุรุษผู้สวมผ้าป่านเนื้อละเอียดในพระธรรมดาเนียล ทรงชี้ให้เห็นว่า
เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกามาถึง
บรรดาการอัศจรรย์ทั้งสิ้นแห่งนิมิตสุดท้ายของดาเนียลก็จะเสร็จสิ้นลง ภายในประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น
ซึ่งอยู่ก่อนหน้าและไปสุดสุดยอดที่กฎหมายวันอาทิตย์
ประชากรของพระเจ้าจะต้องถูกกระจัดกระจายอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ 1260
ระยะเวลาแห่งการกระจัดกระจายซึ่งอยู่ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์นั้น ได้ถูกแสดงไว้ในวิวรณ์ บทที่สิบเอ็ด
ที่ซึ่งโมเสสและเอลียาห์ถูกฆ่าและนอนตายอยู่ที่ถนนเป็นเวลาสามวันครึ่ง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ 1260.

ในข้อเจ็ด ชายผู้สวมเสื้อผ้าปานระบุว่า

เมื่อการกระจัดกระจายอำนาจของประชากรบริสุทธิ์สิ้นสุดลงครบสามวันครึ่งแล้ว "การอัศจรรย์"

ที่เกิดแก่ประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายก็จะสิ้นสุดลง

เราได้ปิดบทความก่อนหน้านี้ด้วยคำอธิบายของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับเศคาริยาห์บทที่สาม ประโยคแรกกล่าวไว้ว่า

"นิมิตของเศคาริยาห์เกี่ยวกับโยชูวากับทูตสวรรค์นั้น มีการประยุกต์ใช้ด้วยพลังอันเป็นพิเศษต่อประสบการณ์ของประชากรของพระเจ้าในฉากปิดท้ายของวันลบลมทินอันยิ่งใหญ่" ในบทนั้น

และในคำอธิบายที่ได้รับการดลใจของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับบทนั้น หนึ่งในสามสี่หมื่นสี่พันคือ

"คนที่เป็นที่อัศจรรย์ใจ" "การอัศจรรย์" ในนิมิตสุดท้ายของดาเนียล ซึ่งสำเร็จสิ้นลงโดยกฎหมายวันอาทิตย์ คือ "การอัศจรรย์" ที่เกี่ยวเนื่องกับการประทับตราประชากรของพระเจ้า

บทที่สิบสองของดาเนียลให้ความสว่างซึ่งประทับตราหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนในกาลสุดท้าย

ความสว่างนั้นถูกแสดงโดยช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามช่วง

ซึ่งทั้งหมดได้รับการระบุและสถาปนาไว้ว่าเป็นความจริงในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์

ช่วงเวลาทั้งสามนั้นถูกนำเสนอไว้ในข้อพระคัมภีร์สามข้อ

และเป็นเสาหลักสามต้นซึ่งค้ำจุนโครงสร้างแห่งความจริง

โครงสร้างแห่งความจริงนั้นถูกค้ำจุนไว้ด้วยกระบวนการสามขั้น

กระบวนการสามขั้นนั้นปรากฏอยู่ในข้อความเก้าข้อ (4-12)

โดยผ่านข้อพระคัมภีร์สามข้อซึ่งนำเสนอเวลาเชิงพยากรณ์ ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ทั้งสามนั้น

เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจพื้นฐานของมิลเลอไรต์แล้ว

ก่อให้เกิดช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์สามช่วงซึ่งถูกกำหนดให้สอดคล้องกับความเข้าใจของมิลเลอไรต์

แต่ไม่ได้ได้นำองค์ประกอบของเวลามาใช้

ช่วงเวลาทั้งสามนี้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ตอนเดียวกันที่ให้คำนิยามว่า

"กระบวนการที่คำพยากรณ์ถูกผนึกไว้—แล้วจึงถูกเปิดผนึก"

รวมทั้งคำบรรยายเชิงพระคัมภีร์แบบคลาสสิกเกี่ยวกับกระบวนการทดสอบสามประการ

ข้อพระคัมภีร์เก้าข้อที่เริ่มต้นด้วยการที่ดาเนียลได้รับคำสั่งให้ผนึกหนังสือของเขาไว้

เป็นข้อเดียวกันกับที่ได้วางช่วงเวลาทั้งสามนี้ไว้ และในเก้าข้อนั่นเอง

กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งสำเร็จขึ้นเมื่อความจริงถูกเปิดผนึก ได้รับการถ่ายทอดไว้ด้วยถ้อยคำว่า

"ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ถูกทำให้ขาว และถูกทดลอง" ช่วงเวลาทั้งสามในสามข้อนั้นคือความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น

ในวาระสุดท้าย ในกาลภายหลัง

ซึ่งเป็นภาพแทนของกระบวนการทดสอบและการผนึกขั้นสุดท้ายของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

ประวัติศาสตร์นั่นเองคือสถานที่ซึ่ง "การอัศจรรย์"

ในเชิงสัญลักษณ์ที่เกิดขึ้นแก่ประชากรของพระเจ้าในกาลภายหลังถูกนำเสนอไว้ โปรดอ่านย่อหน้านี้อีกครั้ง

ช่วงเวลาทั้งสาม ในข้อพระคัมภีร์ทั้งสามภายในตอนหนึ่งซึ่งมีเก้าข้อ

เป็นตัวแทนจุดสุดยอดของพระธรรมดาเนียล และจุดสุดยอดที่ถูกแสดงไว้ ณ

ที่นั่นก็คือจุดสุดยอดของแนวคำพยากรณ์ภายใน; เป็นเรื่องราวว่าศิลาก้อนหนึ่งถูก "ตัด"

ออกมาจากภูเขาโดยมีได้อาศัยมือได้อย่างไร ซึ่งเป็นเรื่องราวของคนที่เหลืออยู่นั้น

แนวภายในนั้นถูกแสดงไว้ในบทที่สิบและบทที่สิบสอง

และจุดสุดยอดของแนวคำพยากรณ์ภายนอกอยู่ในข้อปิดท้ายของบทที่สิบเอ็ด และในข้อแรก ๆ

ของดาเนียลบทที่สิบสอง

ช่วงเวลาทั้งสามนั้นยังเป็นจุดสุดยอดแห่งนิมิตในคำพยานของแม่น้ำอูไลและแม่น้ำฮิดเดเคลด้วย และข้อพระคัม

ภีร์ทั้งสามข้อนี้ประกอบด้วยช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ซึ่งเป็นตัวแทนของความสำเร็จลู่วิ่งขั้นสูงสุดแห่งคำพยากรณ์

ถนัดเรื่องเวลาตามพันธสัญญา โดยมีทั้งอับรามและเปาโลเป็นพยาน พระเยซูในฐานะบุตรผู้สวมผ้าป่าน
ปรากฏอยู่ในข้อเจ็ด ทรงดำเนินอยู่เหนือน้ำ ในข้อสิบเอ็ด มีเสียงสองเสียง ซึ่งเป็นพระสุรเสียงของพระคริสต์ด้วย
และอับรามกับเปาโลยืนขึ้นเป็นพยาน ในข้อสิบสอง

ประวัติศาสตร์แห่งการประทับตราประชากรของพระเจ้าถูกนำเสนอไว้

เพราะคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันเป็นพรหมจารี

และบรรดาพรหมจารียอมประสพกับคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน

และพระพรในข้อสิบสองนั้นมีแก่บรรดาผู้ที่เฝ้าคอย ผู้ที่เฝ้าคอยในคำอุปมานั้น และผู้ซึ่ง “ได้รับพระพร”

ก็คือผู้ที่ได้รับเสื้อผ้าที่ทำให้เขาสามารถเข้าไปในการสมรสได้ เมื่อประตูถูกปิดลง

ในข้อเจ็ด พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนน้ำ ซึ่งก่อให้เกิดความกลัว

แต่เปโตรตั้งใจจะเชื่อและเริ่มเดินพร้อมทั้งถวายพระสิริแด่พระเจ้า

ทว่าเปโตรมักเป็นสัญลักษณ์ของชนทั้งสองจำพวก และพระสิรินั้นก็กลับกลายเป็นความกลัว

เมื่อโมงยามแห่งการพิพากษาของเขามาถึง

ช่วงเวลาแรกที่ระบุไว้ในข้อเจ็ดเป็นตัวแทนของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง พระเยซูทรงอยู่บนน้ำ

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความกลัวและของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง จากนั้นพระเยซูทรงระบุช่วงเวลาหนึ่งซึ่งพระองค์

จะประทานพระสิริแก่ประชากรของพระองค์ล่วงหน้าก่อนการพิพากษาแห่งกฎหมายวันอาทิตย์

องค์ประกอบทั้งสามของทูตสวรรค์ทั้งสามล้วนอยู่ในข้อเจ็ด

เพราะข้อเจ็ดเป็นข้อแรกในบรรดาสามข้อที่เป็นตัวแทนของทูตสวรรค์ทั้งสาม

ข้อสิบเอ็ดได้ให้ “การทวิคูณ” ขึ้น โดยด้วยคำพยานแห่งโอเมกาของข้อนั้น

คำพยานดังกล่าวจึงสอดคล้องกับเสียงแห่งอัลฟาของอับรามและเปาโล เสียงที่ “ทวิคูณ”

ของทั้งสองผสมเข้าด้วยกันเพื่อสำแดงคำพยากรณ์เรื่องเวลาของพันธสัญญา

และข้อสิบเอ็ดก็ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จในฐานะโอเมกา

โดยซึ่งระบุช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการล่มสลายของบาบิโลนในปี 1798

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นแบบอย่างของการล่มสลายของบาบิโลนเมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้นในวาระสุดท้าย

ในข้อสิบเอ็ดนี้ เรามีการทวิคูณของผู้เผยพระวจนะ

และมีช่วงเวลาหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของการล่มสลายของบาบิโลนสองครั้ง

ดังนั้นจึงเป็นตัวแทนของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สองซึ่งประกาศว่า “บาบิโลนล้มแล้ว ล้มแล้ว”

ข้อที่เจ็ดคือชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง และข้อที่สิบเอ็ดคือชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง และข้อที่สิบสอง

ซึ่งก็คือ Daniel 12*12 หรือ Daniel 144 กล่าวถึงการจำแนกระหว่างคนมีปัญญากับคนโง่เขลา

ซึ่งสำเร็จขึ้นในกระบวนการพิพากษาที่สิ้นสุดลงด้วยการสำแดงแห่งลักษณะอุปนิสัย ณ วิกฤตแห่งการพิพากษา

ข้อที่สิบสองคือชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งชี้ให้เห็นว่าโลกถูกแบ่งออกเป็นคนสองจำพวกอย่างไร

และสิ่งที่เป็นคู่กันกับภาพพรรณนากายนอกของทูตสวรรค์องค์ที่สามเกี่ยวกับการแบ่งแยกนั้นเอง

ก็คือการแบ่งแยกภายในของทูตสวรรค์องค์ที่สามซึ่งแสดงไว้ในข้อที่สิบสอง ข้อที่เจ็ด สิบเอ็ด และสิบสอง

คือชาวสารของทูตสวรรค์ทั้งสาม และข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คือความสว่างที่ถูกค้ำออกในวาระสุดท้าย

การที่ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนี้ถูกค้ำออกในวาระสุดท้ายนั้นสอดคล้องกับวิวรณ์บทที่สิบ

พระคริสต์ในฐานะทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์เดช รวมทั้งในฐานะสิงห์แห่งเผ่ายูดาห์ในบทที่สิบ ทรงร้องดังก้องดุจ

“สิงห์” และเสียงคำรามของพระองค์ก่อให้เกิดฟ้าร้องเจ็ดเสียงซึ่งถูกฉีกไว้ เช่นเดียวกับในดาเนียลบทที่สิบ

ข้อความทั้งสองตอนนี้เป็นข้อความคู่ขนานกัน ด้วยเหตุนี้ ช่วงเวลาทั้งสามในบทที่สิบสอง

จึงเป็นฟ้าร้องเจ็ดเสียงแห่งวิวรณ์บทที่สิบด้วยเช่นกัน

“ฟาร์องท์เจ็ด” เป็นเพียงถ้อยคำอีกแบบหนึ่งที่ใช้หมายถึงพระคริสต์ในฐานะอัลฟาและโอเมกา เพราะสัญลักษณ์หลักของ “ฟาร์องท์เจ็ด” นั้น คือการที่มันเป็นตัวแทนของ “การบรรยายลำดับเหตุการณ์” ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1798 จนถึงปี 1844 และถูกทำซ้ำอีกใน “เหตุการณ์ในอนาคต” ที่ “จะถูกเปิดเผยตามลำดับของมัน” ในประวัติของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ดังนั้น “ฟาร์องท์เจ็ด” จึงเป็นสัญลักษณ์ของอัลฟาและโอเมกา; ผู้ทรงเป็นทั้งปฐมและอวสาน; องค์แรกและองค์สุดท้าย, รากฐานและพระวิหาร; ศิลามุมเอกและศิลายอด—ฟาร์องท์เจ็ด!

ความกระฉ่างแห่งช่วงเวลาเชิงสัญลักษณ์ทั้งสามในดาเนียล บทที่ 12 จะต้องสอดคล้องกับความกระฉ่างแห่งฟาร์องท์เจ็ด เพราะทั้งสองคือแนวคำพยากรณ์เดียวกันทุกประการ ในช่วงเวลาแรกนั้น พระคริสต์ทรงยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นสู่อสวรรค์ ดังที่พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ข้างหนึ่งในวิวรณ์ บทที่ 10 ในวิวรณ์ บทที่ 10

พระหัตถ์ของพระองค์กลายเป็นสัญลักษณ์ของจุดสิ้นสุดแห่งการประยุกต์ใช้เวลาเชิงพยากรณ์ อันเป็นเครื่องหมายแห่งการเปลี่ยนผ่านจากช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ไปสู่เพียงช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ การเปลี่ยนผ่านของกฎเชิงพยากรณ์หลักที่พวกมิลเลอไรต์ใช้สอยนั้น ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้โดยการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญจากตามตัวอักษรไปสู่ฝ่ายจิตวิญญาณในสมัยของพระคริสต์

อัครทูตเปาโลได้รับการทรงยกขึ้นเพื่อสถาปนากฎพยากรณ์สำคัญซึ่งเชื่อมโยงกับสายพยากรณ์ของชนชาติที่ทรงเลือกไว้ ณ เบื้องต้นที่สุดของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ ได้มีการสถาปนากฎพยากรณ์สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งนิยามพันธสัญญาเสียใหม่ในตัวของมันเอง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การเป็นบุตรของอับราฮัมก็คือการเป็นบุตรของอับราฮัมโดยความเชื่อ มิใช่โดยสายเลือด

หลักการพยากรณ์นั้นถูกวางไว้เป็นสำคัญโดยผ่านปลายปากกาของเปาโล

ผู้ซึ่งในเรื่องนี้เป็นแบบอย่างของพระคริสต์ในวิวรณ์บทที่สิบ

โดยทรงเปลี่ยนแปลงและยุติการประยุกต์ใช้เชิงพยากรณ์ของเรื่องเวลาในปี 1844

พันธสัญญากับมวลมนุษยชาติถูกแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยรุ่งกินน้ำ

และนาวาของโนอาห์เป็นภาพแทนของช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทั้งก่อนและหลังน้ำท่วมโลก

เมื่อยังไม่มีชนชาติที่ทรงเลือกสรรซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจน การทรงเรียกอับราฮัมเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่และสำคัญในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ของพระเจ้ากับมวลมนุษยชาติ พันธสัญญาที่ทรงทำกับอับราฮัมเป็นตัวแทนของการเปลี่ยนแนวครั้งสำคัญในสายธารแห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญา และในการนั้นเองก็เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนผ่านครั้งใหญ่จากตามตัวอักษรไปสู่ฝ่ายจิตวิญญาณในสมัยของเปาโล และจากการประยุกต์ใช้เรื่องเวลาไปสู่การไม่มีการประยุกต์ใช้เรื่องเวลาในปี 1844.

การเปลี่ยนแปลงประการแรกในพันธสัญญาของพระเจ้ากับมนุษยชาติคือสวนเอเดน

และความเปลี่ยนแปลงที่ประกาศไว้อย่างเด่นชัดนั้นคือข้อจำกัดเกี่ยวกับต้นไม้แห่งชีวิต

อีกทั้งยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเรื่องเครื่องนุ่งห่ม

จากความสว่างฝ่ายวิญญาณไปเป็นหนังลูกแกะตามตัวอักษร

การเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญถัดมาในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาคือน้ำท่วมโลก ซึ่งโนอาห์เป็นผู้แทน

เช่นเดียวกับที่อาดัมเป็นในความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญครั้งแรกของพันธสัญญา

จากนั้นคือการเปลี่ยนไปสู่ชนชาติที่ทรงเลือกสรรกับอับราฮัม อันนำไปสู่โมเสส

ผู้ซึ่งนำเสนอหลักการเชิงพยากรณ์ที่ว่า หนึ่งวันแทนหนึ่งปี หลักการนั้นใช้ได้จนถึงปี 1844

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญอีกประการหนึ่งในพันธสัญญา

ในบรรดายุคสมัยอันยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์พันธสัญญา

ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในหลักการหนึ่งของพระวจนะเชิงพยากรณ์ของพระเจ้าเสมอ

การเปลี่ยนแปลงนั้นในช่วงประวัติศาสตร์ของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคือ Alpha Omega เป็นความจริง Alpha

และ omega คือหลักการที่ว่า

ตอนปลายยอมถูกยกขึ้นเป็นภาพประกอบด้วยตอนต้นเสมอในพระวจนะของพระเจ้า

และที่เชื่อมโยงอยู่กับหลักการของ alpha และ omega นั้น ก็คือโครงสร้างสามชั้นของคำภาษาฮีบรูว่า
“ความจริง”

การเปลี่ยนแปลงเชิงพยากรณ์ครั้งสำคัญตลอดประวัติศาสตร์ของชนผู้เหลืออยู่นั้น

ได้รับการเป็นภาพแทนโดยตรงในประวัติศาสตร์พันธสัญญาหลักแต่ละช่วง

และเช่นเดียวกันในแนวความจริงอื่น ๆ ด้วย “กฏแฉ” ที่ถูกวางไว้บนเอเลียคิมในอิสยาห์ 22:22

ก็คือกฏแฉเดียวกันที่ทรงประทานแก่เปโตรที่ปาเนียม ในมัทธิวบทที่สิบหก

กฏแฉนั้นถูกประทานแก่คริสตจักรฟีลาเดลเฟีย และวิลเลียม มิลเลอร์คือผู้ที่ได้รับกฏแฉซึ่งทำให้เขาสามารถเขี
อมโยงเข้ากับหลักหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปีอย่างแม่นยำตรงกับวันนั้นเอง

อันเป็นหลักที่โมเสสได้บันทึกไว้ในช่วงประวัติศาสตร์ของ โมเสส

ซึ่งเป็นแบบของประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ การเชื่อมโยงของมิลเลอร์กับคำพยากรณ์ของ โมเสสนั้นถูกเ

เป็นภาพแทนโดยการเชื่อมโยงของเปาโลกับคำพยากรณ์ของอับราม

และเหตุใดมิลเลอร์จึงไม่ควรเชื่อมโยงกับ โมเสสเล่า

ในเมื่อความรอดของโมเสสในนาวาได้เชื่อมโยงกับความรอดของโนอาห์ในนาวา

เพื่อผูกพันธสัญญาทั้งสองเข้าด้วยกัน

การเปลี่ยนแปลงของการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ซึ่งเริ่มต้นในเอเดนนั้นชี้ให้เห็นว่า การสำแดงอันยิ่งใหญ่ของแ
สงสว่างฝ่ายพยากรณ์ได้รับการระบุไว้ในประวัติศาสตร์ของประชากรแห่งพันธสัญญาสุดท้าย—คือหนึ่งแสนสี่

หมื่นสี่พันคน ข้าพเจ้ายืนยันว่าการเปลี่ยนแปลงเชิงพยากรณ์ครั้งสำคัญนั้นถูกเป็นภาพแทนโดยฟ้าร้องทังเจ็ด

ซึ่งเชื่อมโยงโดยตรงกับช่วงเวลาทั้งสามในดาเนียลบทที่สิบสอง และสิ่งเหล่านี้จะถูกรับรู้ได้ก็ต่อเมื่อมีการประยุกต์

ใช้หลักการแห่งอัลฟาและโอเมกามาในการประยุกต์แบบบรรทัดซ้อนบรรทัด

ซึ่งตั้งอยู่บนโครงสร้างแห่งความจริงสามชั้นตอนเท่านั้น

ในข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ถัดไปก่อนหน้าการประกาศว่า “เวลาไม่มีอีกต่อไป” พระคริสต์ทรงแนะนำฟ้าร้องทังเจ็ด

ซึ่งเช่นเดียวกับความจริงทั้งหลายในดาเนียลบทที่สิบสอง—ได้ถูกผนึกไว้

บริบทของชายผู้สวมผ้าป่านซึ่งยกมือทั้งสองขึ้นในบทที่สิบสอง คือการเปิดผนึกหนังสือของดาเนียล

และบริบทของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นสิงโตในวิวรรณ์บทที่สิบ คือการผนึกฟ้าร้องทังเจ็ดไว้

ซิสเตอร์ไวท์เชื่อมโยงการผนึกฟ้าร้องทังเจ็ดเข้ากับการผนึกหนังสือของดาเนียลไว้

“ภายหลังจากที่ฟ้าร้องทังเจ็ดนี้ได้เปล่งเสียงของตนแล้ว

คำบัญชาที่มาถึงยอห์นเช่นเดียวกับที่มาถึงดาเนียลเกี่ยวกับหนังสือเล่มเล็กนั้นว่า

‘จงผนึกสิ่งทั้งหลายซึ่งฟ้าร้องทังเจ็ดได้เปล่งออกมาไว้ นั่นเสีย’

สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอนาคตซึ่งจะได้รับการเปิดเผยตามลำดับของมัน” The Seventh-day
Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ฟ้าร้องทังเจ็ดถูกนิยามไว้โดยพระธรรมวิวรรณ์บทที่สิบ และโดยพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

ตลอดจนโดยประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ตั้งแต่ปี 1840 จนถึงปี 1844

ซึ่งถูกทำซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่พันคน ในข้อความตอนเดียวกันนั้นยังกล่าวไว้ว่า

“ความสว่างพิเศษที่ประทานแก่ยอห์นซึ่งได้แสดงออกในฟ้าร้องทังเจ็ดนั้น เป็นการพรรณนาเหตุการณ์ต่าง ๆ

ที่จะเกิดขึ้นภายใต้ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง การที่ประชาชนไม่รู้สิ่งเหล่านี้เป็นการดีที่สุด

เพราะความเชื่อของพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการทดสอบ ในลำดับแห่งพระเจ้า

ความจริงที่น่าอัศจรรย์และก้าวหน้ายิ่งจะถูกประกาศ”

พวกมิลเลอร์ไรต์ไม่เข้าใจว่าพวกเขาจะต้องเผชิญกับความผิดหวังสองครั้ง

เพราะการขาดความเข้าใจของพวกเขาถูกกำหนดไว้เพื่อทดสอบพวกเขา พวกมิลเลอไรต์ไม่ได้คาดคิดถึง “ความจริงที่ก้าวหน้ายิ่ง” ใด ๆ ซึ่งก็คือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พวกเขาไม่ได้คาดหมายถึง “การเปลี่ยนแปลงเชิงพยากรณ์ครั้งสำคัญ” ใด ๆ ในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญา

แม้ว่า “จะไม่เป็นการดีที่สุดสำหรับ” คน “มิลเลอไรต์ที่จะรู้สิ่งเหล่านี้” แต่คนหนึ่งแสนสืหมินสีฟันถูกทดสอบด้วยประวัติศาสตร์เดียวกันนั้น มิใช่โดยการเข้าใจประวัติศาสตร์ผิดไปอย่างไรเจตนา หากแต่โดยการไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ซึ่งท่านจำเป็นต้องรู้ นี่คือการทดสอบเดียวกัน เพียงแต่กลับด้านกัน ยอห์นในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบ ก่อนอื่นและสำคัญที่สุด เป็นตัวแทนของคนหนึ่งแสนสืหมินสีฟัน และเป็นตัวแทนของขบวนการมิลเลอไรต์แห่งทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองเพียงในลำดับรองเท่านั้น สิ่งนี้เป็นที่ยอมรับได้เมื่อท่านเห็นว่ายอห์นได้รับแจ้งล่วงหน้าก่อนที่ท่านจะกินหนังสือเล่มเล็กนั้น ว่ามันจะหวานแล้วจึงขม ไม่เป็นการดีที่สุดสำหรับพวกมิลเลอไรต์ที่จะรู้ว่ามันหมายความว่าอะไร แต่ยอห์นเป็นตัวแทนของชาติหนึ่งซึ่งรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพวกมิลเลอไรต์กินหนังสือเล่มเล็กนั้น

และข้าพเจ้าได้ไปหาทูตสวรรค์นั้น และกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือเล่มน้อยนั้นให้แก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จงรับไปและกินเสีย มันจะทำให้ท้องของเจ้าขมขึ้น แต่ในปากของเจ้าจะหวานดุจน้ำผึ้ง แล้วข้าพเจ้าก็รับหนังสือเล่มน้อยนั้นจากมือของทูตสวรรค์ และกินเสีย มันหวานในปากของข้าพเจ้าดุจน้ำผึ้ง และทันทีที่ข้าพเจ้ากินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขมขึ้น วิวรณ์ 10:9, 10

ยอห์นได้รับการบอกกล่าวล่วงหน้าถึงประสบการณ์อันขมขื่นและหวานชื่นระหว่างปี 1840 ถึง 1844 ซึ่งเป็นประวัติการณ์ที่แสดงไว้ในบทที่สิบ ประสบการณ์นั้นซึ่งได้รับการพรรณนาไว้อย่างชัดเจนยิ่งในข้อเก้าและข้อสิบ ก็ได้รับการระบุไว้อย่างชัดเจนเช่นกันในข้อสองถึงข้อสี่

และในมือของท่านมีหนังสือเล่มเล็กที่เปิดอยู่ และท่านได้วางเท้าขวาไว้บนทะเล และเท้าซ้ายไว้บนแผ่นดิน และร้องด้วยเสียงอันดัง ประดุจดั่งสิงห์คำราม และเมื่อท่านร้องแล้ว ฟาร้องทั้งเจ็ดก็ได้เปล่งเสียงของตนออกมา และเมื่อฟาร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งเสียงของตนออกมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงฉีกสิ่งทั้งหลายที่ฟาร้องทั้งเจ็ดได้เปล่งออกมานั้นไว้ และอย่าเขียนสิ่งเหล่านั้น” วิวรณ์ 10:2-4

“ฟาร้องทั้งเจ็ด” เป็นตัวแทนของ “การแจกแจงลำดับเหตุการณ์” ที่จะเกิดขึ้นภายใต้ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง และยังเป็นตัวแทนของ “เหตุการณ์ในอนาคตซึ่งจะถูกเปิดเผยตามลำดับของมัน” ด้วย “ฟาร้องทั้งเจ็ด” เป็นตัวแทนของความจริงที่ว่า ประวัติของพวกมิลเลอไรต์ถูกทำซ้ำในประวัติของคนหนึ่งแสนสืหมินสีฟัน และความจริงทั้งหลายซึ่งถูกคล้ายพเนิก ณ เวลาอวสานในปี 1798 และต่อจากนั้น เป็นตัวแทนของการคล้ายพเนิกแห่งความจริงในวาระสุดท้ายของประชากรของพระเจ้า พระเยซูในวิวรณ์บทที่สิบ สอดคล้องกับพระเยซูในดาเนียลบทที่สิบสอง ในทั้งสองตอนพระคัมภีร์ ได้มีการนำเสนอทั้งการพเนิกและการคล้ายพเนิกของความจริงแห่งการทดสอบในวาระสุดท้าย.

บางคนอาจโต้แย้งว่า พระเยซูกำลังตรัสอยู่ในข้อเจ็ด แต่กาเบรียลกำลังพูดกับดาเนียลในข้อสิบเอ็ดและสิบสอง อย่างไรก็ตาม ก็อาจเข้าใจได้เช่นกันว่า พระเยซูกำลังตรัสอยู่ในข้อความทั้งสามตอน ไม่ว่าฝ่ายใดของประเด็นนี้จะเป็นจริง ก็เป็นพระสุรเสียงของพระคริสต์ที่ตรัสผ่านดาเนียล และช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ทั้งสามในบทที่สิบสองเป็นพระวาทะของพระคริสต์ และพระองค์ทรงจัดวางช่วงเวลาทั้งสามไว้ในโครงสร้างแห่งความจริง ช่วงเวลาทั้งสามนั้นล้วนถูกพเนิกไว้

ทำให้เป็นสัญลักษณ์สามส่วนอันเดียวกัน

ข้อที่เจ็ดกล่าวถึงการทำให้การอัศจรรย์ทั้งหลายนั้นสำเร็จลุล่วง

โดยชี้ให้เห็นพระราชกิจสุดท้ายของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน

เมื่อพระองค์ทรงลบล้างบาปของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน และทรงประทับตราพวกเขา ข้อแรกระบุว่า

“การอัศจรรย์” คืออะไร และข้อสุดท้ายในสามข้อนี้ก็ระบุเช่นกันว่า “การอัศจรรย์”

คือบรรดาผู้ที่ได้รับพระพรเพราะรอยและประทับกับความผิดหวังครั้งแรก

ช่วงเวลาตรงกลางระบุถึงการกบฏของมนุษยชาติในระหว่างวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ ขณะเดียวกันก็ระบุว่าช่วงเวลา

เวลานำไปสู่กฎหมายวันอาทิตย์เป็นช่วงแห่งการเตรียมพร้อมสำหรับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดกำลังระบุโดยตรงถึง “สิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้น” แก่ชนชาติของดาเนียล “ในกาลสุดท้าย”

ทั้งสามข้อล้วนกล่าวถึงประเด็นเรื่องการชำระคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันให้บริสุทธิ์

ช่วงเวลาแรกสอดคล้องกับช่วงเวลาที่สอง

และช่วงเวลาตรงกลางเป็นตัวแทนของการกบฏของคนทั้งโลกขณะที่พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปสู่อาร์มาเกตดอน

หากช่วงเวลาทั้งสามนั้นเป็นฟาร้องทั้งเจ็ดด้วยแล้ว ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อนั้นก็จำต้องระบุถึง

“เหตุการณ์ในอนาคต ซึ่งจะถูก [เปิดเผย] ตามลำดับของมัน” และ “เหตุการณ์ในอนาคต”

เหล่านั้นก็จะสอดคล้องกับ “การบรรยายลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายใต้ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง”

ตั้งแต่ปี 1840 ถึงปี 1844

มีความจริงหลายประการที่ขบวนการนี้ได้รับไว้ซึ่งแตกต่างจากความเข้าใจของผู้บุกเบิกอย่างชัดเจน กระนั้น

ความจริงทั้งหมดเหล่านั้นก็สอดคล้องกับความเข้าใจของผู้บุกเบิก

ได้มีการเปลี่ยนแปลงเชิงพยากรณ์ครั้งสำคัญจากยุคมิลเลอไรต์มาจนถึงปัจจุบัน

หลักการหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปีเป็นตัวอย่างแบบฉบับ แต่ยังมีประการอื่นอีก

ตัวอย่างหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงเชิงพยากรณ์ครั้งสำคัญนั้นปรากฏให้เห็นในความเชื่อมโยงกับฟาร้องทั้งเจ็ด

หลังจากที่ยอห์นได้รับบอกไว้ในข้อสุดท้ายของบทที่สิบว่าเขาจะต้องพยากรณ์อีกครั้ง อันเป็นการเน้นย้ำว่าประวัติ

ศาสตร์ในบทที่สิบนั้นเป็นภาพแทนทั้งขบวนการของพวกมิลเลอไรต์และของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน

เขาจึงได้รับไม้ตวงให้นำไปวัดพระวิหาร แต่เขาถูกสั่งให้เว้นลานชั้นนอกไว้.

และไม้ไม้อันหนึ่งเหมือนไม้ตะพดถูกมอบให้แก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า

“จงลุกขึ้นและวัดพระวิหารของพระเจ้า ทั้งแท่นบูชา และบรรดาผู้ที่นมัสการอยู่ในนั้น

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงเว้นไว้ อย่าวัดเลย

เพราะว่าลานนั้นได้ถูกมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว

และเขาทั้งหลายจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิอยู่สี่สิบสองเดือน” วิวรณ์ 11:1, 2

เมื่อทำการวัดพระวิหารในช่วงหลังปี 1844

ยอห์นได้รับคำสั่งให้ละเว้นพวกต่างชาติซึ่งถูกแสดงไว้ในฐานะลานภายนอกของพระวิหาร ภาพประกอบนี้ในปี

1844 กำลังชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าเพียงทรงเลือกเจ้าสาวแห่งพันธสัญญาใหม่

และจากนั้นได้มีการกำหนดความแตกต่างระหว่างเจ้าสาวของพระองค์กับลานภายนอกนั้น

ซิสเตอร์ไรท์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าลานภายนอกเป็นตัวแทนของพวกต่างชาติ

และพระวิหารคือชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก เพียงอ่านบท “The Outer Court” ในหนังสือ The Desire of

Ages.

ยอห์นกำลังยกภาพประกอบถึงพวกมิลเลอไรต์ ผู้ซึ่งพึงได้เป็นประชากรที่ทรงเลือกของพระเจ้าในปี ค.ศ. 1844

มีการวางความแตกต่างไว้ระหว่างพวกมิลเลอไรต์ ซึ่งพึงได้ประสพกับข่าวสารอันขมขื่นและหวานชื่นนั้น

กับโลกคริสเตียนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนส่วนที่เหลือ ซึ่งถูกแทนภาพว่าเป็นคนต่างชาติ

รากฐานได้ถูกวางไว้ตั้งแต่ปี 1840 จนถึงความผิดหวังครั้งแรก และพระวิหารถูกสร้างเสร็จสิ้นในระหว่างการประกาศเสียงร้องเที่ยงคืน แล้วความผิดหวังครั้งใหญ่ก็บังเกิดขึ้น และยอห์นได้รับคำบอกให้ลุกขึ้นและวัด แต่ให้เว้นพวกต่างชาติไว้ ยอห์นกำลังเป็นภาพประกอบของการเปิดฉากการพิพากษา และด้วยเหตุนี้จิตใจจึงนำการวัดของยอห์นในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษาใต้สวน สิ่งที่เราเพิ่งได้เสนอไว้เกี่ยวกับยอห์นในฐานะสัญลักษณ์ของการวัดนั้นสอดคล้องกับความเข้าใจแบบแอ็ดเวนติสต์โดยทั่วไป แต่ในขบวนการนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์นั้น

สอดคล้องกับความเข้าใจของฝ่ายมิลเลอไรต์ เราได้เห็นว่ามีภาพในประวัติศาสตร์ของฝ่ายมิลเลอไรต์ตามที่ยอห์นเป็นตัวแทนไว้ในบทที่สิบ ยังมีคำพยากรณ์ถึงขบวนการคู่ขนานอีกขบวนการหนึ่ง ซึ่งจะกลายเป็นคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน เราตระหนักว่าหากท่านนำมาตราวัดของประวัติศาสตร์ฝ่ายมิลเลอไรต์มาใช้ และระยะเวลาแห่งคนต่างชาติออกเสีย ท่านก็จะสามารถเห็นพระวิหารเดียวกันนั่นเองที่ยอห์นกำลังวัดอยู่

เราเห็นคำพยากรณ์เชิงเวลาระยะ 2520 ปีหนึ่งสิ้นสุดลงในปี 1798 และอีกบทหนึ่งในปี 1844 ด้วยเหตุนี้จึงเผยให้เห็นช่วงเวลาสี่สิบหกปีซึ่งพระคริสต์ทรงสร้างพระวิหารของขบวนการมิลเลอไรต์ ยอห์นได้ระบุว่าลานพระวิหารนั้นคือพวกต่างชาติ และมี "วาระของพวกต่างชาติ" ในเชิงพยากรณ์ด้วย

และพวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น; และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกเหยียบย่ำโดยคนต่างชาติ จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะครบถ้วน ลูกา 21:24

"วาระเวลา" ของคนต่างชาติเป็นพหุพจน์ และหมายถึงช่วงเวลาสองช่วงที่ทั้งอิสราเอลตามตัวอักษรและอิสราเอลฝ่ายวิญญาณถูกเหยียบย่ำลง ช่วงสุดท้ายของการเหยียบย่ำลงทั้งสองช่วงนั้น คือยุคของลัทธินอกศาสนาที่ตามมาด้วยอำนาจสันตะปาปา ได้สิ้นสุดลงในปี 1798 ไม่ว่าจะมีการกล่าวอ้างอย่างไร "วาระเวลา" ของคนต่างชาติก็สิ้นสุดลงในปี 1798 พร้อมกับการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ยอห์นจะต้องเริ่มการวัดในปี 1798 และไม่ช้าก่อนหน้านั้นเลย เขาถูกวางไว้ในประวัติศาสตร์ของปี 1844 ดังนั้น การละช่วงเวลาที่ยังสิ้นสุดลงในปี 1798 ออกไป ก็คือการละลานชั้นนอกออกไป และในการกระทำเช่นนั้น ท่านก็เผยให้เห็นระยะเวลาสี่สิบหกปีซึ่งพระวิหารของมิลเลอไรต์ถูกยกขึ้นโดยผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญา ความจริงที่เกี่ยวเนื่องกันอีกมากมายสืบเนื่องมาจากการประยุกต์ใช้นี้ แต่ข้าพเจ้าเพียงใช้สิ่งนี้เป็นตัวอย่างของความสว่างที่แตกต่างจากความเข้าใจของผู้บุกเบิก ทว่าก็เป็นความสว่างที่ไม่ขัดแย้งกับความจริงดั้งเดิม หากแต่ไม่ได้นำเวลาไปประยุกต์ใช้อีกต่อไป

ความจริงประการนั้นได้รับการตระหนักก่อนเหตุการณ์ 9/11 แต่ได้ถูกสถาปนาไว้อย่างลึกซึ้งจริง ๆ ภายหลังจาก 9/11 ความจริงเรื่องที่ยอห์นกำลังวัดพระวิหารนั้นไม่อาจแยกออกจากฟ้าร้องหึ่งเจ็ดได้ เพราะเป็นข้อความตอนเดียวกันนั่นเอง

มีความจริงประการหนึ่งเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ฟ้าร้องหึ่งเจ็ดซึ่งถูกผนึกไว้จนกระทั่งถึงเวลาที่ "การอัศจรรย์" ในดาเนียลบทที่สิบสองได้สำเร็จลง การประยุกต์ใช้ "ฟ้าร้องหึ่งเจ็ด" ที่ถูกเปิดเผยภายหลังเดือนกรกฎาคม 2023 สอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบ หรือจะกล่าวว่าเป็นสิ่งที่เกือหนุนข้อพระคัมภีร์สามข้อในดาเนียลบทที่สิบสองอย่างลึกซึ้งก็ได้

ซิสเตอร์ไว้ที่ใช้คำว่า complement ไม่ใช่คำว่า compliment เพื่อพรรณนาความสัมพันธ์ระหว่างพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ คำว่า complement ซึ่งหมายถึง "ทำให้ถึงความสมบูรณ์" คือสิ่งที่หนึ่งสื่อพยากรณ์ทั้งสองเล่มกระทำแก่กันและกัน ฟ้าร้องหึ่งเจ็ด เมื่อถูกเปิดเผยในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบสอง ภายหลังจากเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023

ยอมนำข่าวสารในนั้นไปสู่ความสมบูรณ์ สิ่งที่เปิดเผยฟาร์องทั้งเจ็ดคือหลักการของอัลฟาและโอเมกา ประกอบเข้ากับโครงสร้างของความจริง

“วาระทั้งหลาย” ของคนต่างชาติได้ครบถ้วนสมบูรณ์ในปี 1798 และเป็นภาพแทนของช่วงเวลาสองช่วง ๆ ละ 1260 ปี ซึ่งในช่วงนั้นลัทธินอกศาสนา และต่อมาระบบสันตะปาปา ได้เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา เมื่อเราวัดพระวิหาร เราจะต้องเว้นลานชั้นนอกไว้ และลานชั้นนอกนั้นทอดยาวไปถึงปี 1798 แต่ภายหลังปี 1844 ก็ไม่มีเวลาอีกต่อไป ทุกวันนี้ 1260

ปีเป็นเพียงภาพแทนของระยะเวลาหนึ่งทีชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระวิหารกับลานชั้นนอก ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม 2020 จนถึงเดือนกรกฎาคม 2023 การเหยียบย่ำจึงได้บรรลุผลแล้ว การวัดพระวิหารในทุกวันนี้ โดยสัมพันธ์ร่วมกับฟาร์องทั้งเจ็ดซึ่งเป็นภาพแทนของการกำหนดขอบเขตของเหตุการณ์ทั้งหลายที่ได้เกิดขึ้นภายใต้ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองนั้น เป็นงานที่มอบหมายแก่ยอห์น “งานยิ่งใหญ่ของเรา” คือการ “ผสานรวม” ข่าวของทูตสวรรค์ทั้งสาม จึงเป็นการระบุถึงงานเชิงพยากรณ์ที่ไม่เคยได้กระทำมาก่อนในประวัติศาสตร์แห่งพันธสัญญาในอดีต และแม้ในบัดนี้ก็ยังแทบไม่ค่อยมีผู้กระทำ

เมื่อเราเว้นลานชั้นนอกซึ่งเป็นภาพแทนของวาระทั้งหลายของคนต่างชาติ เราก็กาลังเว้นช่วงเวลา 1260 ปีแห่งการข่มเหงโดยระบบสันตะปาปาซึ่งสิ้นสุดลง ณ เวลาอาสานในปี 1798.

พระวิหารที่ถูกก่อสร้างขึ้นตลอดระยะเวลาสี่สิบหกปีในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์

ซึ่งถึงพระวิหารหนึ่งซึ่งถูกก่อสร้างขึ้นตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023

จนถึงก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ไม่นาน ประวัติศาสตร์นั้นคือช่วงเวลาแห่งฟาร์องทั้งเจ็ดซึ่งเป็น “เหตุการณ์ในอนาคต” ที่ “จะ” มีโซอาจจะ “ถูกเปิดเผยตามลำดับของมัน”

เมื่อเรานำประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมารวมเข้ากับประวัติศาสตร์ขององค์ที่สอง

เราพบว่าประวัติศาสตร์นั้นเริ่มต้นด้วยความผิดหวังแบบอัลฟา และสิ้นสุดลงด้วยความผิดหวังแบบโอเมกา

เมื่อเราจัดแนวหมุดหมายเชิงพยากรณ์ในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ตั้งแต่ปี 1840 จนถึงวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 ให้สอดคล้องกับหมุดหมายของทูตสวรรค์องค์ที่สองซึ่งมาถึงในเวลานั้นและดำเนินต่อไปจนถึงการมาถึงขององค์ที่สามในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.

1844—เราก็คจะมีช่วงเวลาสองช่วงที่ทั้งสองต่างเริ่มต้นและสิ้นสุดลงด้วยการมาถึงของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ประวัติศาสตร์จากองค์ที่หนึ่งถึงองค์ที่สอง เป็นภาพประกอบของประวัติศาสตร์จากองค์ที่สองถึงองค์ที่สาม

พยานเชิงพยากรณ์ที่ยืนยันว่าการประยุกต์ใช้นี้ถูกต้องนั้น พบได้ในอัลฟาและโอเมกาของการประยุกต์นั้น

เส้นคู่ขนานสองเส้นที่ถูกนำมาประยุกต์ร่วมกัน และจุดเริ่มต้นกับจุดสิ้นสุดของทั้งสองเส้นนั้น

บ่งชี้ถึงการมาถึงของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง จากนั้นเมื่อเส้นทั้งสองถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นเส้นเดียว

แบบบรรทัดต่อบรรทัด จุดเริ่มต้นย่อหมายถึงความผิดหวังครั้งแรก

และจุดสิ้นสุดย่อหมายถึงความผิดหวังครั้งใหญ่ ยิ่งกว่านั้น

ยังมีหลักฐานอีกประการหนึ่งที่ได้พบได้ในหลักการของอัลฟาและโอเมกา ซึ่งระบุว่าจุดจบยิ่งใหญ่กว่าจุดเริ่มต้น

ความผิดหวังแบบอัลฟาซึ่งสิ้นสุดลงด้วยความผิดหวังครั้งใหญ่แบบโอเมกา

ย่อมระบุถึงองค์ประกอบที่น้อยกว่าและที่ยิ่งใหญ่กว่าของอัลฟาและโอเมกา

เมื่อเราเริ่มต้นที่วันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844

(การมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สองซึ่งนำไปสู่การมาถึงขององค์ที่สามในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844)

และจากนั้นเราเริ่มเส้นที่สองด้วยเช่นกันในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ซึ่งสิ้นสุดลงในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ.

1844 เราพบว่าความผิดหวังในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 เป็นทั้งอัลฟาและโอเมกาของเส้นคำพยากรณ์ซึ่ง

เกิดขึ้นจากการผนวกรวมเส้นคำพยากรณ์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง

เมื่อถึงตอนปลายของช่วงเวลา ท่านจะเห็นหตุสวรคองค์ที่สามมาถึงพร้อมกับหตุสวรคองค์ที่สอง จึงเป็นแบบของเหตุการณ์ 9/11 และของสองสุรเสียงแห่งหตุสวรคองค์ผู้ทรงฤทธิในวิวรรณ์บทที่สิบแปด สุรเสียงทั้งสองนั้นคือข่าสารของหตุสวรคองค์ที่สองและองค์ที่สาม และหตุสวรคองค์ทั้งสองนี้ได้แตะต้องกันเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และพวกเขามาพบกันอีกครั้งเมื่อประวัติศาสตร์ทั้งสองถูกนำมารวมเข้าด้วยกันเป็นบรรทัดบนบรรทัด เมื่อนำมารวมกันในลักษณะนี้ ทั้งสองเป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ความผิดหวังครั้งแรกจนถึงความผิดหวังครั้งใหญ่ และหลักหมายกลางในประวัติศาสตร์นั้นในสมัยมิลเลอไรด์คือการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ ซึ่งได้สำแดงผู้กราบนมัสการออกเป็นสองจำพวก อันเป็นภาพแทนของการกบฏของหญิงพรหมจารีโง่เขลาในคำอุปมา และชี้ชัดว่าหลักหมายกลางนั้นคือการกบฏ

ฟ้าร้องทั้งเจ็ดเป็นตัวแทนของประวัติแห่งข่าสารของหตุสวรคองค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองซึ่งประกอบรวมกันเป็นบรรทัดต่อบรรทัด และด้วยเหตุนี้จึงชี้ให้เห็นถึงประวัติหนึ่งตั้งแต่ความผิดหวังครั้งแรกไปจนถึงความผิดหวังครั้งใหญ่ในประวัติของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ความเข้าใจว่าประวัตินั้นเป็นตัวแทนของสิ่งใดในเชิงพยากรณ์ สอดคล้องตรงกันทุกประการกับข่าสารที่ปรากฏในดาเนียลบทที่สิบสองว่าเป็นสิ่งที่ถูกผนึกไว้จนถึงวาระแห่งที่สุดปลาย

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป แต่ข้าพเจ้าจะเว้นช่วงตอนหนึ่งของนิมิตสุดท้ายของดาเนียลไว้ ซึ่งกล่าวถึงเพียงภาพประกอบของชนชาติของพระเจ้าในวาระสุดท้ายตามที่ดาเนียลได้แสดงไว้เท่านั้น จงสังเกตในบริบทของกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกว่า ในข้อหนึ่ง ดาเนียลอยู่ในจำพวกของผู้ที่เข้าใจนิมิต สิ่งแรกที่ถูกล่ามถึงในนิมิตคือภาพประกอบของดาเนียลในฐานะผู้มีปัญญาซึ่งเข้าใจ และแก้ข้อสุดท้ายทั้งหมดก็กล่าวถึงผู้มีปัญญาซึ่งเข้าใจในวันที่ยี่สิบสอง

ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีสิ่งหนึ่งถูกสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ซึ่งมีนามว่าเบลเทซซซาร์ และสิ่งนั้นเป็นความจริง แต่เวลาที่กำหนดไว้สั้นยาวนาน และท่านก็เข้าใจสิ่งนั้น และมีความเข้าใจในนิมิตนั้น

ในครั้งนั้น ข้าพเจ้า ดาเนียล กำลังไว้ทุกข์อยู่ตลอดสามสัปดาห์เต็ม ข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารอันโอชะ และไม่มีเนื้อหรือเหล้าองุ่นเข้าปากของข้าพเจ้า อีกทั้งข้าพเจ้ามิได้ขโมยตัวเลย จนกระทั่งครบสามสัปดาห์เต็ม และในวันที่ยี่สิบสี่แห่งเดือนแรก ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ ซึ่งคือฮิดเดเคลนั้น แล้วข้าพเจ้าก็เงยตาขึ้นมอง และดูเถิด

ชายผู้หนึ่งสวมผ้าปานเนื้อละเอียด และเอวของท่านคาดด้วยทองคำเนื้อดีแห่งอูฟาสา ภายของท่านก็ประหนึ่งพลอยเขียว หน้าของท่านดูจลัษณะแห่งฟ้าแลบ ดวงตาของท่านดังประทีปเพลิง แขนและเท้าของท่านมีสีดุจทองคำขัดมัน และเสียงแห่งถ้อยคำของท่านดูเสียงของมหาชน

และข้าพเจ้า ดาเนียล เห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว เพราะคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่ความสิ้นสะท้านอย่างใหญ่หลวงได้ตกอยู่เหนือเขาทั้งหลาย จนเขาพากันหนีไปซ่อนตัว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถูกละไว้แต่ลำพัง และได้เห็นนิมิตอันยิ่งใหญ่นี้ และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในตัวข้าพเจ้าเลย เพราะความงามสง่าของข้าพเจ้าได้แปรเปลี่ยนไปในตัวข้าพเจ้าเป็นความทรุดโทรม และข้าพเจ้าก็มิได้มีกำลังเหลืออยู่เลย

แต่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน ข้าพเจ้าก็หลับนอนอยู่ซบหน้าลงกับพื้น และหน้าของข้าพเจ้าคว่ำลงสู่ดิน และดูเถิด

มีมือหนึ่งแตะต้องข้าพเจ้า ซึ่งยกข้าพเจ้าขึ้นให้อยู่บนเข่าและบนฝ่ามือของข้าพเจ้า และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า,

โอ ดาเนียล ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดแก่ท่าน และจงลุกขึ้นยืนตรงเถิด เพราะบัดนี้เราถูกส่งมายังท่านแล้ว

และเมื่อท่านได้กล่าวถ้อยคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนตัวสั่นอยู่ แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า

อย่ากลัวเลย ดาเนียล เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจ และถ่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของท่าน คำอธิษฐานของท่านก็ได้รับการสดับแล้ว และข้าพเจ้ามาเพราะคำอธิษฐานของท่าน

แต่เจ้านายแห่งราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าอยู่ยี่สิบเอ็ดวัน แต่ดูเถิด มีคาเอล ผู้เป็นหนึ่งในบรรดาเจ้านายชั้นสูง ได้มาช่วยข้าพเจ้า และข้าพเจ้ายังคงอยู่ที่นั่นกับบรรดาข้าราชการแห่งเปอร์เซีย

บัดนี้ข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้ท่านเข้าใจว่าซึ่งจะบังเกิดแก่ชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังเกี่ยวเนื่องกับอีกหลายวันข้างหน้า.

และเมื่อท่านได้กล่าวถ้อยคำเช่นนั้นแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าลงสู่พื้นดิน และข้าพเจ้าก็เป็นไปและดูเถิด ผู้หนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายบุตรแห่งมนุษย์ได้แตะต้องริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจึงอ้าปากพูด และกล่าวแก่ท่านผู้ยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าว่า

ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า โดยนิมิตนั้น ความโศกเศร้าของข้าพเจ้าได้กลับมาท่วมทับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็มีได้เหลือกำลังไว้เลย เพราะผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าผู้นี้จะสนทนากับเจ้านายของข้าพเจ้าผู้นี้ได้อย่างไร?

เพราะฝ่ายข้าพเจ้านั้น ทนได้นั้นก็ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในตัวข้าพเจ้าเลย ทั้งไม่มีลมหายใจเหลืออยู่ในข้าพเจ้าด้วย แล้วผู้หนึ่งซึ่งมีลักษณะดั่งมนุษย์ก็มาสัมผัสข้าพเจ้าอีก และท่านได้เสริมกำลังแก่ข้าพเจ้า แล้วกล่าวว่า

โอ ท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติสุขจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็งเถิด เออ จงเข้มแข็งเถิด และเมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็มีกำลังขึ้น และกล่าวว่า ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดเถิด เพราะท่านได้เสริมกำลังแก่ข้าพเจ้าแล้ว ...

แต่เจ้า ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และพินึกหนังสือนี้ไว้จนถึงวาระสุดปลาย หลายคนจะวิ่งไปมา และความรู้จะทวีขึ้น.

แล้วข้าพเจ้า ดาเนียล มองดู และดูเถิด มีอีกสององค์ยืนอยู่ องค์หนึ่งอยู่ปากนี้ของตสิงแม่น้ำ และอีกองค์หนึ่งอยู่ปากโน้นของตสิงแม่น้ำ และองค์หนึ่งกล่าวแก่บุรุษผู้สวมผ้าป่าน ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า จะอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดแห่งการอัศจรรย์เหล่านี้?

และข้าพเจ้าได้ยินบุรุษผู้สวมผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้น เมื่อท่านยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า เหตุการณ์นี้จะไปตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ; และเมื่อท่านได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจัดกระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้นลง.

ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า โอ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้จะมีจุดจบอย่างไร?

และท่านกล่าวว่า “ดาเนียลเอ๋ย จงไปตามทางของเจ้าเถิด
เพราะถ้อยคำเหล่านี้ถูกปิดไว้และผนึกไว้จนถึงวาระแห่งอวสาน หลายคนจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
ถูกทำให้ขาวสะอาด และถูกทดลอง แต่คนธรรมจะประพฤติธรรมต่อไป
และไม่มีคนธรรมสักคนเดียวที่จะเข้าใจ แต่บรรดาผู้มีปัญญาจะเข้าใจ”

และนับตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป
และสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความพินาศถูกตั้งขึ้น จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน

ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น

แต่ท่านจงดำเนินไปตามทางของท่านจนถึงวาระสุดท้าย เพราะท่านจะได้พักสงบ
และจะยืนอยู่ในส่วนมรดกของท่าน ณ ปลายวันทั้งหลาย ดาเนียล 10:1-18; 12:4-13.